

Izvršni svet o izgubaših

Izvršni svet občinske skupščine je svojo predzadnjo lanko sejo posvetil v celoti gospodarskim vprašanjem, razpoloženje pa ni bilo nič kaj novoletno, saj so člani razpravljali o treh organizacijah, v katerih je uveden ukrep družbenega varstva in o organizacijah, ki so v devetih mesecih poslovale z izgubo. Zato je bila seja v Kovinski industriji na Igu, kjer so po ugotovljeni izgubi v devetih mesecih pričeli biti plat zvona.

Kratko informacijo o ugotovitvah in sklepih izvršnega sveta začnimo pri izgubarjih, med katerimi o KIG pišemo posebej: V SCT TOZD Opekarne bodo poslovno leto 1984 tako kot prejšnje sicer zaključili z izgubo, vendar se opekarne vendarle obetajo lepši časi. Kljub temu, da je bila lani praktično vse leto proizvodnja zaustavljena, in da so v SCT že razmišljali o opustitvi opečne proizvodnje, je bila upoštevana pobuda izvršnega sveta, da vendarle proučijo možnosti za ponovno oživitve opekarstva. Ob upoštevanju tržnih razmer so se v SCT TOZD Opekarne odločili za naložbo, s katero bodo prešli na novo tehnološko gorivo – plin, ki zagotavlja zanesljivejšo proizvodnjo in manjše stroške na enoto proizvoda, povečali pa bodo tudi količinski obseg proizvodnje. Naložba je v teku, delavci se bodo vrnili na delo – za praznik dela!

Sanacijski program SGP Grosuplje TOZD Gradbeni polizdelki ne nakazuje rešitve iz težkega položaja za temeljno organizacijo, ki ima sedež na Viču. K izgubi precej prispevajo sistem internih cen v SGP Grosuplje, objektivno težak položaj v gradbeništvu in visoke podražitve materialov, vendar bodo morali v tozdu nakazati odločnejše ukrepe za izboljšanje položaja.

Do Zagrad TOZD Pleskoobloga je imela v devetmesečju sicer najmanjšo izgubo, vendar je zaradi neurejenih notranjih razmer zbor združenega dela sprejel sklep o uvedbi začasnega ukrepa družbenega varstva. Po

razpadu DO Zagrad je Pleskoobloga pred dilemo – postati spet enovita delovna organizacija ali se združiti z OZD s področja gradbenih oziroma zaključnih del v gradbeništvu? Izvršni svet, ki dobro pozna razmere v Pleskooblogi in številne probleme, s katerimi se je dva ducata delavcev srečevalo v obdobju poslovanja kot enovita delovna organizacija je ocenil, da je smotnejša rešitev združitve, ki bo delavcem zagotovila tudi socialno varnost.

Ukrep družbenega varstva pa je ta hip še v dveh viških organizacijah, v obeh pa se bo kot kaže uspešno iztekel konec aprila.

V Slovenijales Žičnici so zastavili korajžen

Kako iz izgube v KIG?

Ni slučaj, da je bila zadnja lanska seja občinskega izvršnega sveta skupščine občine v delovni organizaciji KIG na Igu, saj so tu v prvih devetih mesecih lanskega leta prikazali največ izgube.

Iz njihovega sanacijskega programa je razvidno, da so vzroki za izgubo objektivni, da pa prevladujejo subjektivni. Ti so predvsem v neustreznih kadrovski strukturi, premalo je visokokvalificiranih in strokovnih kadrov. V preteklosti so prevladovali obrtniški interesi posameznikov, ki so odklanjali zaposlovanje strokovnjakov, zaposlovali niso niti tistih, ki jih je delovna organizacija štendirala.

Proizvodna sredstva v delovni organizaciji so že močno iztrošena pa tudi tehnološko zastarala, razpoložljive zmogljivosti so premalo izkoriščene, nihče ni razvijal novih proizvodnih programov, niti ne izboljševal obstoječih. Tako se tudi kvaliteta izdelkov ni izboljševala.

V delovni organizaciji je vladala nizka delovna zavest posameznih delavcev v strokovnih službah, pa tudi v neposredni proizvodnji. Odgovornost vseh je bila premajhna. Tako pri ravnanju z reproductivnimi, kot pri razsipanju z materialom pri izmetu. Slabo je bilo sodelovanje med sektorji, nič boljša ni bila organizacija proizvodnega ciklusa od vstopa naročila v KIG, do odpreme blaga

sanacijski program, tekoče poslovanje je pozitivno, posledica razreševanja starih napak pa bo verjetno izguba ob sestavi zaključnega računa. Prihodnost pa je ob predvideni kadrovski rešitvi vendarle svetla, saj se mora Slovenijales Žičnica s svojim programom spet uvrstiti med nosilke razvoja naše občine.

V Pohoštvu so dokaj hitro izboljšali organizacijo dela in disciplino, dela imajo dovolj, njihov osrednji problem pa so proizvodni prostori. Lokacija v Rožni dolini je dokaj neprimerna, zato se ozirajo po novih prostorih in partnerju, ki bi jim pomagal pri naložbi. Žal se pobuda Ars Inženiringa z zbora združenega dela o tesnejšem sodelovanju ni v celoti uresničila in bo za realizacijo prepotrebne naložbe Pohoštva potrebnih še precej naporov.

V IPKU dobro poslujejo

V IPKU je bilo na moč slovesno, ko so namenu predali novo proizvodno halo v izmeri 1200 kvadratnih metrov. Priložnostni program so oblikovali domači kulturniki, spremno besedo pa je povedal predsednik izvršnega sveta naše občine, ki je delavcem kolektiva, ki uspešno posluje, povedal bodrilne besede ob novi delovni zmagi.

V TOZD Industrija plastične in kmetijske opreme so odprli 1200 kvadratnih metrov novih proizvodnih prostorov, kjer bodo izdelovali predvsem hlevsko opremo. Celotno investicijo, v višini 95 milijonov dinarjev, so krili z lastnimi sredstvi in s 15 milijoni kredita.

TOZD IPKO je bil ustanovljen leta 1981, pred tem pa je eno leto posloval kot obrat TOZD SKIP iz Vižmarji. Sedaj je vključen v delovno organizacijo IKO in SOZD IMP. Svojo gospodarsko dejavnost opravlja na površini 27.000 kvadratnih metrov v eni proizvodni hali (1200 kv. m.), stari stavbi (600 kv. m.) in na dvorišču.

Z Emono Inženiringom iz Ljubljane, ki prodaja 90 odstotkov proizvodnje, so sklenili samoupravnega sporazum o poslovnotehničnem sodelovanju na dohodkovnem načelu.

Proizvodni program sestavljajo izdelki iz armiranega poliestra (cisterne, kadi, kontejnerji, silosi, krmilniki, responderji, vsipni koši, samotična korita) in kmetijska oprema za velike in majhne farme prašičev (boksi, oprema boksov in krmilna tehnika).

V TOZD IPKO je sedaj zaposlenih 108 delavcev. Polovica delavcev je iz krajevne skupnosti Podpeč-Presejce, s katero dobro sodelujejo tudi pri usmerjanju novih kadrov, 40 odstotkov delavcev prihaja iz Borovnice, Tomišlja in Rakitne, desetina pa se jih vozi iz Ljubljane.

V prvem letu poslovanja so ustvarili 13.609.000 dinarjev čistega dohodka, v letu 1984 pa je čisti dohodek znašal kar 113.200.000 dinarjev. V obdobju do leta 1990 se bodo usmerili v razvoj druge (hlevske opreme in k poenotenju krmilne tehnike, do leta 2000 pa bodo sledili smernicam dolgoročnega načrta kmetijstva.

OB OKVARI GRŠKEGA AVTOBUSA V MRZLI JANUARSKI NOČI

Gostoljubje občanov s Tbilisijske in pomoč miličnikov

V popoldanskih urah tretjega januarja se je na vozišču Tbilisijske ulice (pred hišo št. 1) zaradi okvare ustavil grški avtobus – poln študentov in delavcev na začasnem delu v Franciji. Kljub pomoči voznikov TOZD Komunalne gradnje iz Tomažičeve ulice, okvare niso uspeli odpraviti. Na pomoč so priskočili tudi delavci viške postaje milice. Vzpostavili so stike z AMZS (žal nudijo pomoč le osebnim avtomobilom) in dežurnim mehanikom Kom-pasa (kljub obljubi se ni odzval). Kljub prizadevanjem voznika, da bi okvaro odpravil – je na avtobusu zablokirala delovna zavora, zamrznila sta nafta in zrak, izpraznil se je akumulator. Na intervencijo naših miličnikov in dežurnega inšpektorja IM UNZ Ljubljana mesto sta nekaj po 22. uri prispela mehanika servisne službe Viator TOZD SAP-TURBUS, ki pa avtobusa tudi z vlečnim vozilom nista mogla odvleči.

Seveda pa so potniki ves čas (velja pripomniti, da odgovorne vodje potovanja niso imeli – za vse je bil odgovoren le voznik avtobusa) zmrzovali. Z ozirom na to, da niso imeli zadosti sredstev (prenočevali bi v Trstu) niso bili v stanju prenočiti v ljubljanskih hotelih. Med tem časom, ko so postajali, jih je opazila stanovalka v Tbilisijski Erika Rebernak. Z nekaterimi sosedi se je dogovorila, da potnike pokličejo v svoja stanovanja, da se ogrejejo in tako lažje počakajo na odpravo okvare. Da so se ogreli, so jim stanovanci skuhal čaj. Seveda pa čakanju na odpravo okvare ni bilo konca. Družine Rebernak, Žagar, Džuričič, Tomažič, Banovič, Ilič in Milošević iz Tbilisijske ulice so jim z gostoljubnostjo in pozornostjo ponudile prenočišče. Medtem je prišlo sporočilo iz Kom-pasa, da so jih pripravili s svojim avtobusom prepeljati do Pariza. Vendar voznik grškega avtobusa za povračilo takšnih stroškov ni imel denarja. Zjutraj je ekipa Sap-Turbus pričela z delom in

tekem dopoldneva avtobus tudi popravila, tako je ob zadovoljstvu voznika in potnikov le-ta ob 13. uri nadaljeval pot proti Italiji. Sam voznik je izrazil polno zahvalo mehanikom za hitro in uspešno popravilo.

Seveda pa ob tem velja zapisati, da so potniki, ki mimogrede povedano, niso nikogar prosili za prenočišče, izrekli veliko in toplo hvaležnost vsem že naštetim družinam iz Tbilisijske ulice, ki so jim nesebično in z veliko gostoljubja nudili prenočišče in zavetje v hladni januarski noči. Čeprav so se za to gostoljubnost hoteli zahvaliti s plačilom, družine niso hotele ničesar sprejeti. Najbrže ob tem velja še posebej izpostaviti pozornost in skrb tovarišice Erike Rebernak, ki je s svojim odnosom in organizacijo poskrbela, da bo grškim in francoskim potnikom ta noč v tuji deželi ob nesrečnem slučaju ostala v spominu kot topla človeška pomoč. Ob tem pa velja seveda vsa zahvala za pozorno in učinkovito ukrepanje tudi delavcem naše postaje milice Vič.

Naj ob tem zapišemo, da je 6. januarja ob lažji okvari še en grški avtobus iskal pomoč na naši postaji milice Vič. Ob intervenciji naših miličnikov je tudi tokrat uspešno priskočila na pomoč ekipa Sap-Turbus, katerim velja še posebej izreči zahvalo.

Nikoli se ne ve, kdaj te doleti nesreča in potrebuješ pomoč!

30 LET RAŠICE – HORJUL

Po nas bi se lahko zgledovali tudi drugi

Trideset let ni kratka doba. Posebno še ne, če gre za delo, ki zahteva več kot človeka; ki se ne ozira na to, da je treba vstajati zgodaj, naj bo poleti ali pozimi, v mrazu, snegu ali dežju, in točno sesti za stroj, za vedno enako sukajoče se kolesje, ki požira drobno nitje, na kilometre nitja in »rojeva« pravcote izdelke, ki načenja oči in živce, a ki vendar vrača z dobroto, ki jim pravimo kruh.

Prenekatera starejša delavka Rašice TOZD Konfekcija Horjul pred tridesetimi leti ni mogla slutiti, da bo ta delovni ritem postal njen vsakdan. Tedaj so delavke delale še doma, matična Rašica jim je dobavljala le material. Šele leta 1958 so se preselile v družbeno poslopje in prevzele družbene stroje.

»Sprva smo polnih šestnajst let samo pletle,« se spominja tistih časov delavka Pavla Čepon, ki bo po okroglih tridesetih letih dela letos 1. maja stopila v pokoj. »Tedaj je bilo treba še vse delati na roke, kajti električnih strojev še ni bilo. To je zahtevalo precej potrpežljivosti. Zdal se za nič na svetu ne bi rada vrnila v tisti čas.«

Leta 1971 je obrat prešel na konfektioniranje. To je narekovalo vse zahtevnejše tržišče. »Od takrat izdelujemo v glavnem trikotažo,« je povedala nadalje Pavla Čepon. »Sama zdaj že polnih štirinajst let delam na istem stroju. Moram reči, da sem se dobesedno zrasla z njim, in nikoli si nisem niti za hip želela, da bi delala kje drugje.«

Podobno ubranost in delovno vnetje je čutili v vsem kolektivu. Zdi se, ko da so se prav vsi v resnici zliili s svojimi stroji, z delom, in da so celo zasebne skrbi odrinjene v drugi plan.

»Brez pretiravanja lahko rečem, da delavke dobesedno živijo z obratom,« je pohvalila vzorno marljivost zaposlenih obratovodkinja Marinka Hribar, ki je pred

kratkim prevzela obrat. »Pripravljene so delati vse in z njimi res ni kakih posebnih težav.«

Skupinovodkinja Jelka Gočen pa je šla v svoji pohvali še nekoliko dlje: »Če bi tako delali tudi drugod, pri nas ne bi bilo izgubstva.«

Tolikšna delovna zavzetost kajpada ni mogla ostati brez rezultatov. Lani so delavke zaključile delovni plan (235.000 kosov) s 100 odstotno realizacijo, upajo pa, da bo tako tudi letos, pa čeprav bo zahtevnost artiklov še večja.

»Temu primerno tudi osebni dohodki niso tako skromni,« je pridala Marinka Hribar. »Gledano v celoti ima tozdr najvišje OD od vseh konfekcijskih tozdrov, k čemur pa seveda precejšen delež prispeva tudi večje število delavk z dolgoletnim delovnim stažem (kar 14 delavk horjulске Rašice dela že od vsega začetka – 30 let).«

Glede na precejšnje povpraševanje, Rašica – Horjul za zdaj še nima težav s prodajo svojih izdelkov. To kljub vse večji zahtevnosti tržišča. Precej njenih izdelkov gre na konvertibilni trg: v ZRN, Francijo, Anglijo in Italijo, nekaj pa tudi v Vzhodno Evropo – Sovjetsko zvezo in Češkoslovaško. Ostalo pa ostane na domačem tržišču.

»Žal pa nas pri vsem našem delu še vedno močno ovira huda prostorska stiska,« je razgrnila največji problem kolektiva obratovodkinja. »Nimamo prav kam z materialom, tako da se nam ta kopiči kar po hodnikih, težko premeščamo stroje in delavke še vedno malicajo kar med stroji. To ni ravno prijetno. Ne moremo pa tudi še uvesti tekočega traku, zavoljo česar delavke dobivajo 5 odstotkov dodatka za normo. To je v veljavi tudi v ostalih tozdrh Rašice.«

Že leta 1980 so tozdr obetali gradnjo nove proizvodne hale, a se je zataknilo pri denarju. Zdal jim to obljubljajo za letos, pri čemer pa še ni gotovo, ali bo šlo za docela novo zgradbo ali pa le za prizidek. Le-ta naj bi poleg drugega omogočil tudi več novih delovnih mest, s čimer bi se zdajšnje število zaposlenih (68) povečalo na 80–100. Ti naj bi delali le v eni sami izmeni. Za kolektiv, ki je začel takorekoc iz nič, bo vsekakor pomembna in koristna prelomnica, obenem pa tudi neogibna nuja, saj ne more vedno ostati pri starem in preživetem.

BRANKO VRHOVEC